

Arbatos puodelio pamokos

Kartą gyveno jaunuolis, dar ne itin subrendęs, bet pasiruošęs mokytis. Jis be galo mėgo antikvarinius daiktus ir atostogaudamas dažnai lankydavosi įvairių Europos šalių antikvarinių daiktų mugėse. Laikui bėgant vaikiną dėmesį patraukė antikinės keramikos dirbiniai, ypač arbatos puodeliai. Jam rodėsi, kad kiekvienas šių indų tarsi pasakoja savo unikalią istoriją.

Kartą jaunuolis apsilankė senoje Serbijos tvirtovėje, kur buvo įkurdintas muziejus. Dulkėmis nuklotoje antikinių daiktų išparduotuvėje jis pastebėjo nuostabų turkiško stiliaus arbatos puodelį. Vaikinas pasiteiravo: „Ar galėčiau iš arčiau apžiūrėti štai tą ypatingą arbatos puodelį? Atrodo, jis bus atkeliavęs iš Turkijos...“ Pardavėjas padavė puodelį, kuris staiga prabilo:

„Nemanyk, – pasakė puodelis. – kad aš visada buvau arbatos puodelis. Kadaisė aš nė nenutuokiau, kas yra servizas. Tebuvau nebylus rausvo molio gabalas. Papasakosiu savo istoriją, kad galėtum iš jos pasimokyti.

Gyvenau daugelį tūkstančių metų. Mačiau prasidedančius ir pasibaigiančius karus, po jų atkeliaujančią taiką. Išstos civilizacijos pražingsniavo manimi, o aš glūdėjau ir laukiau... Ko? Pats nežinau. Ir štai vieną dieną atėjo meistras – mano šeimnininkas ir mokytojas. Jis paėmė mane ir parsinešęs namo ėmė kočioti bei minkyti ant savo medinio stalo. Tai tęsėsi taip ilgai, kad neištvėręs suklykiau: „Palik mane ramybėje!“ Tik įsivaizduok, kaip jaustumėsi mano kailyje. „Palik mane ramybėje!“ Tačiau meistras tik šyptelėjo ir švelniai atsakė: „Dar ne dabar!“

Pasakodamas savo istoriją nustebusiam jaunuoliui arbatos puodelis su kiekvienu žodžiu darėsi vis guvesnis: „Ir tada, ooooooppp! Staiga mane padėjo ant besisukančio rato ir pradėjo sukti ir sukti ratu, kol visiškai nebesupratau, kas vyksta aplinkui: „Tučtuojau sustabdyk, negi nematai, kad mane tuojau supykins? Reikalauju nukelti mane nuo šito besisukančio rato!“ Tačiau meistras supratingai linktelėjo ir tyliai atsakė: "Dar ne dabar!"

Jis lankstė mane tai vidun, tai išorėn, kol įgavau jo numatytą pavidalą. Tada atsargiai įdėjo mane krosnin. Prisiekiu, niekada anksčiau nebuvau kentęs tokio karščio, tad ir šaukiau, ir beldžiau, ir daužiau į duris: "Čia karščiau nei pragare! Aš pavirsiu į pelenus. Meldžiu, išimk mane iš čia, kol dar ne per vėlu!" Meistrą regėjau tik per mažą plyšelį. Mačiau, kaip jis pakraipė galvą. O žodžius skaičiau iš jo lūpų, kai jis tyliai ištarė: „Dar ne dabar!“

Kai jau pamaniau, kad daugiau tokiame karštyje nebeištvėrsiu nė minutės, durys atsidarė. Meistras atsargiai išėmė mane ir padėjo ant lentynos atvėsti. Jaučiausi puikiai pagaliau paliktas

vienas. Bet čia dar ne viskas. Kai atvėsaus, meistras atsargiai mane paėmė, atidžiai apžiūrėjo, kai kur nušveitė prilipusias dulkes. Ir tada... paėmė dažus! O taip pat šį tą skaidraus – glazūrą. Stiprus kvapas buvo nepakenčiamas! Maniau, kad uždusiu! „Prašau... nejau neturite gailestingumo! Ar nesuvokiate mano kančios? Prašau, prašau, prašau! Baikite!“ Bet jis tik pakratė galvą ir pasakė: „Dar ne, tu dar neparuoštas!“

Tada visiškai netikėtai aš vėl buvau įkištas į krosnį. Tik šįkart ten buvo du, o gal net tris kartus karščiau nei pirmą sykį – procesas buvo ypač intensyvus.

Iš pradžių maniau – viskas, mirsiu... ir maldavau... ir teisinausi... ir grasinau... ir rėkiau... Galiausiai pravirkau, bet ašarų nebebuvo. Net ir karštų ašarų. Buvau tikras, kad tiesiog neišgyvensiu. Netekau bet kokios vilties ir pasidaviau. Ir kaip tik tą akimirką – paskutinę sekundę, nes jau pradėjau pamažu alpti, durys atsidarė ir meistras mane išėmė lauk. Vėl padėjo ant lentynos, kur aš pamažu vėsaus ir laukiau... laukiau... laukiau.

Kas atsitiko po to? Po valandos, o gal ir vėliau, meistras sugrįžo nešinas veidrodžiu, kurį pastatė priešais mane ir tarė: "Pažvelk į save!" Žvilgtelėjau į veidrodį ir tai, ką pamačiau, mane maloniai nustebino. Ten pamačiau tai, ką tu šiandien regi žiūrėdamas į mane. „Tai ne aš! – pasakiau. – Čia negaliu būti aš... tiesiog... tai per daug gražu...“ Meistras pakiliu balsu pasakė: „Tu tapai tuo, kuo tau buvo skirta tapti!“ Tada paaiškino:

„Aš žinojau, kad skaudinsiu tave kočiodamas ir minkydamas ant stalo. Bet jei nepašalinčiau tavyje susikaupusio oro, tu greitai sudužtum. Aš žinojau, kad tu prarasi orientaciją, kai tave suksiu. Bet be sukimo tu niekada nebūtum įgavęs šios formos. Kai dažiau tave, žinojau, kad dažų ir glazūros kvapai tiesiog nepakenčiami. Bet jei to nepadaryčiau, tavo gyvenimas liktų bespalvis, ir tu nesutvirtėtum. O kai antrąkart dėjau tave į krosnį, žinojau, kad šis išbandymas tau bus sunkiausias. Bet be jo lengvai subyrėtum susidūręs su gyvenimo realybe. Patikėk, visa tai dariau tavo labui. O dabar tu esi tai, ką numačiau išvydęs tave ant žemės. Dabar esi išbaigtas.“

Sulig šiais žodžiais arbatos puodelis nutilo, bet iš jo dailaus apvado išriedėjo dėkingumo ašara.

Vaikinas nusipirko arbatos puodelį ir naudojo jį tik tuomet, kai ką nors siūlydavo Dievui. Jis niekada nepamiršo pamokos, kurią gavo iš savojo arbatos puodelio. Ir visada, susidūręs su sunkumais, kai jau norėjosi šaukti: „Stop! Palikite mane ramybėje!“, - prisimindavo meistro žodžius: „Dar ne dabar!“. Negana to, jis dėkojo už tokias akimirkas, nes žinojo, kad visa, kas atsitinka, yra Viešpaties sumanymas, padedantis tapti tuo, kuo jis troško tapti – tarnu, teikiančiu malonumo savo šeiminkui.

Jaunuolis taip pat patikėjo, kad Dievas žino, ką skiria kiekvienam iš mūsų. Jis yra puodžius, o mes – molis. Jis mus suformuos ir paruoš. Jis atsiųs mums lygiai tiek išbandymų, ir būtent tokių, kurie pavirs mus tobulomis asmenybėmis pagal Jo skonį.

Haré Krišna!

Dhirašanta dasa